

Endelig vil jeg fremhæve, at nævnene i en række tilfælde består af sagkyndige og i nogle tilfælde har en særlig uafhængig status. Der kan være mange grunde til, at man har valgt at lade administrationen af bestemte sager foregå i særlige nævn, og disse grunde har ikke nødvendigvis noget at gøre med sagsantallet.

Regeringen kan ikke umiddelbart støtte forslaget om at nedlægge de 19 nævn, som beslutningsforslaget vedrører. Til brug for det kommende udvalgsarbejde har jeg imidlertid bedt de ministerier, som de 19 nævn hører under, om en udtalelse vedrørende hvert enkelt nævn. Jeg kan dog allerede nu sige, at regeringen ikke er enig i tanken om at nedlægge råd og nævn alene på baggrund af deres sagsantal. En sådan grønt-høstermetode er efter vores opfattelse ikke velbegrunderet.

Afslutningsvis vil jeg lige korrigere en lille teknisk ting i beslutningsforslaget. Forslagsstillerne anfører, at man under arbejdet med forslaget er blevet opmærksom på otte nævn, som ikke er medtaget i den oversigt, Justitsministeriet tidligere har sendt til Retsudvalget. Oversigten foregiver imidlertid ikke at være udtømmende, og i øvrigt er fire af de otte nævn faktisk medtaget. Når de øvrige fire ikke er medtaget, skyldes det for de tres vedkommende, at de alene har rådgivende funktioner, og oversigten omfatter som anført kun administrative nævn med kompetence til at træffe afgørelser i enkelt-sager. Endelig er et enkelt af de otte nævn, Ankenævnet for Hulmursisolering, et privat klagenævn i stil med Forsikringsankenævnet og Rejseankenævnet, og dette nævn falder derfor helt uden for denne sammenhæng.

Som sagt har vi allerede bedt de 12 ministerier, som de foreslåede 19 nævn hører under, om at komme med udtalelser, og de vil forhåbentlig kunne indgå i et konstruktivt udvalgsarbejde over beslutningsforslaget.

Frederik Nørgaard (S):

Beslutningsforslaget bygger på den antagelse, at der rundtomkring i den offentlige sektor er nedsat massevis af overflødige råd og nævn, som kun sidder og venter på, at der skal dukke en sag op en gang imellem.

Som ministeren har været inde på, er virkeligheden dog noget anderledes. Nævn og råd, som kun har få sager, samles kun efter behov, og deres sekretariatsfunktion løses i stor udstrækning inden for eksisterende rammer. Endvidere træffer en lang række råd og nævn afgørelse i første

instans, og for manges vedkommende har de også en rådgivende funktion. Er nævnene først nedlagt, skal der andre steder i den offentlige forvaltning træffes de samme afgørelser og ikke, som forslagsstillerne foreslår, ved domstolene.

I Socialdemokratiet finder vi ikke, at der er meget gods i dette beslutningsforslag, og vi kan derfor ikke støtte det. Men vi finder det også naturligt, at der i forbindelse med udvalgsarbejdet, som ministeren har tilkendegivet, bliver indhentet udtalelser fra de pågældende ministerier om de i beslutningsforslaget berørte nævn.

Som sagt afviser vi forslaget. Vi tror ikke, at udvalgsarbejdet vil vise, at der er behov for at nedlægge en lang række råd og nævn, men om ikke andet vil det være en lejlighed til at få luget en række myter på området ud.

Knud Enggaard (V):

Det beslutningsforslag, som Frihed 2000 har fremsat om nedlæggelse af nævn, som skulle være overflødige, vil give os en god mulighed for at diskutere en række ting i forbindelse med det og få afklaret nogle ting. Justitsministeren har besvaret nogle spørgsmål, men jeg forudser, at udvalgsarbejdet vil kunne kaste lys over endnu flere.

I Venstre er vi tilhængere af regelforenklning, og derfor ser vi med sympati på alle bestræbelser, der kan føre til det mål. Men man skal have for øje, at det at ophæve et nævn jo i sig selv kræver en hel del papir og øger usikkerheden om retssystemet. Det er ikke nogen særlig let gang at ændre et antal love, hvor nævn og lignende er stadfæstet.

Det siges fra forslagsstillerens side, at hvis der kun er tale om nogle få sager, kan man gå til domstolene som en erstatning for en afgørelse i et nævn. Jeg tror, man må sige, at mange familier har det sådan med hensyn til at gå til domstolene, at det viger de lidt tilbage for, og det kan også være sådan, at det koster en hel del mere end at få en afgørelse i et nævn.

Jeg ved i hvert fald fra min egen folkelige baggrund, at hvis det siges om en familie, at de ligger i proces, er det ikke godt, og derfor tror jeg, at retssikkerheden egentlig er bedre tjent med, at man har nævn dér, hvor man har brug for dem. Jeg siger netop »dér, hvor man har brug for dem«, fordi jeg vil understrege, at hvis et nævn i en længere årrække faktisk ikke har været anvendt, er det da rigtigt, at man kigger på det.